

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22CoCsp/10/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123201650
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8123201650.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Marianny Hirkovej v spore žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX D., zastúpeného JUDr. Danielom Tarbajom, advokátom, so sídlom Zámocká 525/28, 091 01 Stropkov, IČO: 53 450 345, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s.; skráteneý názov: VÚB, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava-Staré Mesto, IČO: 31 320 155, zastúpenému: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 15Csp/11/2023-105 zo dňa 04.03.2025 takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok vo výrokoch I. a III.

II. Zrušuje rozsudok vo výrokoch II. a IV. a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol nasledovne:
„I. U r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 07.08.2016 v časti Vyhlásenie klienta, v znení: „Osobné údaje Klienta uvedené v Zmluve poskytujú svojej ovládajúcej osobe VÚB, ako aj osobám zo skupiny s úzkymi väzbami k VÚB v zmysle zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, vrátane spoločnosti Intesa Sanpaolo Taliansko, za účelom interného výkazníctva, zvýšenia kvality služieb, marketingové účely, účely vyhodnotenia rizikového profilu Klienta, vymáhania prípadných záväzkov Klienta po splatnosti. Platnosť súhlasu je 10 rokov od doručenia návrhu na uzatvorenie Zmluvy, pričom Klient berie na vedomie, že svoj súhlas je oprávnený odvolať najskôr po jednom roku od zániku predmetného záväzkového vzťahu alebo od udelenia súhlasu pre prípad, že sa Zmluva neuzatvorí, a to písomným oznámením doručeným na adresu Spoločnosti.“ je neprijateľná.

II. U r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 6089803191 zo dňa 07.08.2016 v časti Ostatné zmluvné podmienky a dojednania, článok 8. Následky nesplácania spotrebiteľského úveru a zmluvná pokuta, bod 8.1, v znení: „V prípade omeškania s úhradou jednotlivých Splátok je Klient povinný uhradiť Spoločnosti Zmluvnú pokutu vo výške stanovenej nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. z dlžnej čiastky za každý aj začatý deň omeškania. Výška zmluvnej pokuty sa rovná priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenej podľa osobitného predpisu pred vznikom omeškania navýšenej o 10 percentuálnych bodov ročne, pričom nesmie prevýšiť trojnásobok úrokov z omeškania podľa uvedeného nariadenia vlády.“ je neprijateľná.

III. U r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 07.08.2016 v časti Ostatné zmluvné podmienky a dojednania, článok 11. Všeobecné ustanovenia, bod 11.3, v znení: „Klient podpísaním Zmluvy súhlasí, že komunikácia medzi ním a Spoločnosťou

prostredníctvom elektronických médií bude Spoločnosťou zaznamenávaná a môže byť použitá ako dôkaz v prípade reklamácie alebo sporu.“ je neprijateľná.

IV. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.“

2. Vec právne posúdil s poukazom na ustanovenie § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 2, 3 a 5 Občianskeho zákonníka a § 497 Obchodného zákonníka. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že právny vzťah medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného bol založený Zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 07.08.2016 možno považovať za spotrebiteľský právny vzťah medzi veriteľom - dodávateľom konajúcim v rámci svojho predmetu podnikateľskej činnosti a dlžníkom - spotrebiteľom, ktorý nie je podnikateľom, resp. nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti.

3. Pokiaľ ide o určenie neprijateľných zmluvných podmienok, tak súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal naliehavým právnym záujmom na určení neprijateľnej zmluvnej podmienky a vychádzajúc z ustanovení zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa konštatoval, že v každom prípade je daný naliehavý právny záujem žalobcov ako spotrebiteľov na určení neprijateľnej zmluvnej podmienky, a to bez toho, aby žalobcovia museli tento naliehavý právny záujem na určení osobitným spôsobom preukazovať, pretože tento vyplýva priamo z vyššie uvedených zákonných ustanovení, najmä z citovaného § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 18.12.2013, sp.zn. 1Co/237/2013.

4. Dospel k záveru, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 07.08.2016 obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, a to v časti Vyhlásenie klienta, v znení: „Osobné údaje Klienta uvedené v Zmluve poskytuje svojej ovládajúcej osobe VÚB, ako aj osobám zo skupiny s úzkymi väzbami k VÚB v zmysle zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, vrátane spoločnosti Intesa Sanpaolo Taliansko, za účelom interného výkazníctva, zvýšenia kvality služieb, marketingové účely, účely vyhodnotenia rizikového profilu Klienta, vymáhania prípadných záväzkov Klienta po splatnosti. Platnosť súhlasu je 10 rokov od doručenia návrhu na uzatvorenie Zmluvy, pričom Klient berie na vedomie, že svoj súhlas je oprávnený odvolať najskôr po jednom roku od zániku predmetného záväzkového vzťahu alebo od udelenia súhlasu pre prípad, že sa Zmluva neuzatvorí, a to písomným oznámením doručeným na adresu Spoločnosti.“ Podľa názoru súdu prvej inštancie táto zmluvná podmienka bola predformulovaná a neprímeraná vzhľadom na široko koncipovaný súhlas spotrebiteľa s nakladaním s jeho osobnými údajmi až po dobu 10 rokov po doručení návrhu zmluvy a dokonca aj v prípade, ak zmluva vôbec nevznikne, tak tento súhlas ďalej trvá. Ukladanie takýchto povinností spotrebiteľovi nemá oporu v žiadnom zákone. Takýto súhlas formálne dosiahnutý štandardnou zmluvnou podmienkou nemožno za žiadnych okolností považovať za náležitý a individualizovaný prejav vôle spotrebiteľa s úkonom, na ktorý sa tento výslovne zákonom o ochrane osobných údajov požaduje. Poukázal na to, že neprijateľnosť tejto zmluvnej podmienky už bola súdmi viacnásobne judikovaná (napr. Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 9CoCsp/2/2023 zo dňa 8.1.2024). Neobstojí ani argumentácia žalovaného, podľa ktorej žalobca podpísal osobitnú listinu ohľadne súhlasu so spracovaním osobných údajov, nakoľko nie je prípustné, aby medzi stranami sporu platila zmluvná podmienka, ktorá sa odchyľuje od všeobecného právneho predpisu- zákona v neprospech spotrebiteľa a navyše by ani nebola súčasťou spotrebiteľskej zmluvy.

5. Ďalej konštatoval, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 07.08.2016 obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, a to v časti Ostatné zmluvné podmienky a dojednania, článok 8. Následky nesplácania spotrebiteľského úveru a zmluvná pokuta, bod 8.1, v znení: „V prípade omeškania s úhradou jednotlivých Splátok je Klient povinný uhradiť Spoločnosti Zmluvnú pokutu vo výške stanovenej nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. z dlžnej čiastky za každý aj začatý deň omeškania. Výška zmluvnej pokuty sa rovná priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenej podľa osobitného predpisu pred vznikom omeškania navýšenej o 10 percentuálnych bodov ročne, pričom nesmie prevýšiť trojnásobok úrokov z omeškania podľa uvedeného nariadenia vlády.“ Zmluvná pokuta bola dojednaná formulárove, bez možnosti zo strany spotrebiteľa ju prijať alebo odmietnuť bez vplyvu na zmluvné dojednanie o poskytovaní služieb. Z uvedeného preto jednoznačne vyplýva, že nebola dojednaná individuálne. Žalobca musel pri uzatváraní zmluvy prijať dojednania o zmluvnej pokute, nemohol ich vylúčiť. Žalovaný nepreukázal svoje tvrdenia a preto platí, že zmluvná pokuta nebola dojednaná individuálne a spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach žalovanej (správne žalobcu - poznámka odvolacieho súdu) ako spotrebiteľa. Žalobca (správne žalovaný

- poznámka odvolacieho súdu) ako dodávateľ podnikajúci na trhu poskytovania spotrebiteľských úverov je povinný správať sa voči spotrebiteľovi s náležitou odbornou starostlivosťou, čo sa nestalo, čím bola narušená rovnováha zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, nakoľko oprávňuje dodávateľa na neprimerane vysoké plnenie, a preto je v zmysle generálnej klauzuly uvedenej v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v súvislosti s porušením princípu dobrých mravov neprijateľná. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove vo veci sp.zn. 23Co/128/2018 a 9CoCsp/2/2023.

6. Napokon súd prvej inštancie dospel k záveru, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 07.08.2016 obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, a to v časti Ostatné zmluvné podmienky a dojednania, článok 11. Všeobecné ustanovenia, bod 11.3, v znení: „Klient podpísaním Zmluvy súhlasí, že komunikácia medzi ním a Spoločnosťou prostredníctvom elektronických médií bude Spoločnosťou zaznamenávaná a môže byť použitá ako dôkaz v prípade reklamácie alebo sporu.“ Predmetná zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná, je nevyvážená a zakladá hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Táto zmluvná podmienka zahŕňa všeobecne široko koncipovanú akúkoľvek komunikáciu osoby - spotrebiteľa s dodávateľom. Na základe tohto zmluvného dojednania spotrebiteľ dáva súhlas na zaznamenávanie svojej komunikácie s dodávateľom vopred, bez ohľadu na obsah a dôvod uvedenej komunikácie, pričom v čase podpisu zmluvy vôbec nemusí predpokladať, ohľadom čoho, respektíve na základe čoho bude predmetná komunikácia v budúcnosti prebiehať, akých okolností sa môže týkať a to, či budú v jeho prospech alebo neprospech. Táto podmienka zároveň nedáva možnosť spotrebiteľovi uskutočniť rovnaké nahrávanie hovoru s dodávateľom. Zároveň mal súd prvej inštancie za to, že toto ustanovenie otvára široký priestor dodávateľa v prístupe k dôkazom a prípadnému uneseniu dôkazného bremena v spore so spotrebiteľom, pričom spotrebiteľovi takúto možnosť nedáva. Zároveň nie je rozumné predpokladať, že by spotrebiteľ s takouto zmluvnou podmienkou po individuálnom dojednaní súhlasil.

7. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) tak, že priznal plne úspešnému žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

8. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. a), b), f) a h) CSP. Žalovaný namietal, že predmetná Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 07.08.2016 (ďalej aj ako „Zmluva“) a rovnako jej zmluvné dojednania podľa ust. § 53 ods. 6 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj ako „OZ“) z pohľadu ich prípadnej neprijateľnosti už bola predmetom súdnej kontroly – a to v konaní na Okresnom súde Prešov, sp.zn. 20Csp/11/2022, pričom v tomto konaní bol žalovanému (v konaní sp.zn. 20Csp/11/2022 v pozícii žalobcu) čiastočne priznaný uplatnený nárok z totožnej Zmluvy rozsudkom zo dňa 28.03.2022 s tým, že konajúci súd (vyplývajúci z odôvodnenia rozhodnutia) podrobil Zmluvu súdnemu prieskumu a dospel k záveru o neprimeranosti úrokov (avšak k takémuto záveru nedospel voči žiadnej inej zmluvnej podmienke a vôbec nie voči tým, ktoré boli konajúcim súdom v tomto konaní prvoinštančným súdom určené). Podľa názoru žalovaného je neprípustné, aby Zmluva, ktorá už bola súdom preskúmaná v skoršom súdnom konaní (právoplatne ukončenom) – pričom sankcia voči veriteľovi – žalovanému už bola vyvodená (a to priznanie ním uplatňovaného nároku voči žalobcovi iba v časti, v ktorej súd žalobu, po posúdení zmluvnej podmienky výšky úrokov ako neprimerane vysokej a teda neprijateľnej a neplatnej, považoval za dôvodnú) bola opätovne súdom preskúmaná v novom konaní, nakoľko v takomto prípade dochádza k porušeniu ust. § 230 CSP, ako i k porušeniu princípu právnej istoty. Zo znenia odôvodnenia rozsudku v konaní sp.zn. 20Csp/11/2022 je zrejmé, že súd sa zmluvnými dojednania v Zmluve zaoberal, avšak, nedospel k neprijateľnosti takých zmluvných podmienok, k akým dospel súd prvej inštancie v tomto konaní. V tejto súvislosti žalovaný poukázal okrem iných na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.01.2025, sp.zn. 4Cdo/144/2024 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 2Cdo/41/2021 z 25.04.2022. Podľa žalovaného z uvedených rozhodnutí je zrejmé, že dovolací súd pristupuje k výkladu ustanovenia § 230 CSP jednotne, pričom je dovolacím súdom právne ustálené, že žaloba o plnenie predstavuje z hľadiska identity predmetu konania prekážku rozsúdenej veci pre žalobu na určenie. Uvedené rozhodnutia majú svoju vnútornú logiku, nakoľko v konaní o plnenie mohol žalobca pokračovať a namietat existenciu práve uvedených neprijateľných zmluvných podmienok, no rozhodol sa tak urobiť až po troch rokoch od

právoplatného skončenia predchádzajúceho konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 20Csp/11/2022.

Podľa názoru žalovaného súd mal v pôvodnom konaní povinnosť ex offio posúdiť obligatórne náležitosti spotrebiteľskej zmluvy, neprijateľné zmluvné podmienky, predčasnú splatnosť úveru, postúpenie pohľadávky a pod. Len samotná skutočnosť, že v rozsudku nie je explicitne uvedené odôvodnenie skúmania presne tých zmluvných podmienok, ktoré žalobca namieta v tomto konaní (ale len iných zmluvných podmienok) automaticky nemôže znamenať, že žalobcom osvedčený skutkový stav nebol podrobený náležitej súdnej kontrole. Nesúhlas žalobcu s rozhodnutím súdu v pôvodnom konaní o zaplatenie sp.zn. 20Csp/11/2022 je bez právneho významu, nakoľko CSP stanovil žalovanému (v tomto konaní žalobcovi) možnosť v konaní sa brániť a namietať všetky ním tvrdené skutočnosti, ktoré sú predmetom žaloby v tomto konaní. Žalobca však svoje práva v predchádzajúcom konaní nevyužil, a preto po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté o povinnosti plniť, už nemôžu byť tieto otázky bez ďalšieho opätovne posudzované v inom konaní pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci (keďže už raz boli predmetom súdneho prieskumu).

9. Žalovaný ďalej namieta nedostatok odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky o zmluvnej pokute. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil a jediným dôvodom určenia neprijateľných zmluvných podmienok vo výroku II. rozsudku bola podľa súdu skutočnosť, že nebolo preukázané, že by boli individuálne dojednané. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 1Cdo/143/2023, zo dňa 29.01.2025, podľa ktorého len skutočnosť, že zmluvná podmienka o zmluvnej pokute nebola individuálne dojednaná, nemá automaticky za následok, že je táto zmluvná podmienka neprijateľná. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva, že sa súd nijako bližšie obsahom zmluvnej podmienky ako takej nezaoberal, ale len prevzal tvrdenie žalobcu o tom, že nebola individuálne dojednaná. Vôbec už ďalej neriešil relevantné námietky žalovaného uvedené už vo vyjadrení k žalobe, kde okrem iného poukazoval aj na primeranosť zmluvnej pokuty, pričom bolo povinnosťou súdu sa aj touto relevantnou námietkou zaoberať.

10. K zmluvnej podmienke určenej za neprijateľnú vo výroku I. rozhodnutia súdu prvej inštancie žalovaný uvádza, že ani v tomto prípade odôvodnenie súdu prvej inštancie nepovažuje za presvedčivé a preskúmateľné, nakoľko súd svoje rozhodnutie založil najmä na tom, že táto podmienka nebola individuálne dojednaná.

Žalovaný v súvislosti s touto zmluvnou podmienkou uviedol, že zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „ZoB“ alebo „zákon o bankách“) výslovne predpokladá, že údaje od klientov žalovaný získava a spracúva pre účely správy ich pôžičiek prípadne vkladov. V tomto smere teda nielen zákon o ochrane osobných údajov, ale priamo aj zákon o bankách určuje povinnosť takéto informácie o klientoch utajovať a chrániť pred vyzradením, zneužitím, poškodením, zničením, stratou alebo odcudzením, zároveň ustanovuje, že tretím osobám môže žalovaný tieto informácie poskytnúť len s predchádzajúcim písomným súhlasom dotknutého klienta alebo na jeho písomný pokyn a účely.

Žalovaný zastáva názor, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, nakoľko v prípade ak by nebolo možné osobné údaje klienta uchovávať 10 rokov od zániku Zmluvy, a tým neuchovávať ani zmluvnú dokumentáciu, žalovaný by v prípade sporu, akým je napokon aj prebiehajúci spor, nemal žiadnu možnosť obrany – čo však konajúci súd zrejme nevzal v úvahu. Spracovanie osobných údajov po dobu 10 rokov od zániku Zmluvy je preto podľa názoru žalovaného potrebné považovať za dôvodné. Žalovaný poukázal aj na § 93a ods. 3 ZoB, z ktorého priamo vyplýva dohodnutý účel spracúvania osobných údajov, pričom banka je oprávnená spracúvať osobné údaje aj bez súhlasu klienta. V zmysle vyššie uvedeného má žalovaný za to, že uvedené ustanovenie nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a predmetné ustanovenie tak nemôže byť považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku, z ktorého dôvodu súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

11. Obdobne vo vzťahu k výroku III. rozhodnutia súdu prvej inštancie má žalovaný za to, že strohé odôvodnenie neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky tým, že „nebola individuálne dojednaná“ a tým, že „zakladá hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa“ (žalovanému však z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, čím konkrétne) nemožno považovať za odôvodnenie spĺňajúce požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Žalovaný poukázal na skutočnosť, že predmetná zmluvná podmienka nezakazuje spotrebiteľovi zaznamenávať komunikáciu medzi ním a žalovaným (ku ktorému nesprávnemu záveru dospel súd

prvej inštancie, čím na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam) ani jej použitie v prípade reklamácie alebo sporu, preto nie je zrejme ako je veriteľ zvýhodnený oproti spotrebiteľovi. Zmluvná podmienka totiž nezakazuje spotrebiteľovi vyhotovovať si vlastné záznamy elektronickej komunikácie, rovnako neuvádza, že by v prípade, ak dôjde k reklamáci alebo sporu bola táto komunikácia použitá len na prospech žalovaného. Takéto tvrdenie považuje žalovaný za vykonštruované a v očividnom rozpore so znením zmluvnej podmienky. V prípade, ak spotrebiteľ bude v rámci reklamácie alebo inom spore tvrdiť skutočnosti, ktoré nevie preukázať, bude práve uvedený záznam možné použiť aj na jeho prospech.

Napadnuté zmluvné dojednanie je okrem iného aj vyjadrením zákonnej požiadavky na riadne vybavenie reklamácií podľa zákona o ochrane spotrebiteľa. V prípade ak by spotrebiteľ napríklad elektronicke nahlásil zmenu adresy, a chybou zamestnanca žalovaného by nedošlo k úprave v internom systéme, bolo by práve záznam komunikácie možné použiť na prospech spotrebiteľa. V prípade, ak by tento záznam nebolo možné použiť, nakoľko žalovaný by ho nemohol uchovávať, dôkazná povinnosť o tom, že uvedené nahlasoval, by nepochybne zaťažovala práve spotrebiteľa. Žalovaný by následne mohol bez predloženia náležitého dôkazu reklamáciu spotrebiteľa vybaviť jedine v neprospech spotrebiteľa. Žalovaný zastáva preto názor, že práve prípad, ak by žalovaný nemohol použiť zaznamenanú elektronicke komunikáciu, by napĺňal predpoklady nekalosúťažného konania, nakoľko by dôkazné bremeno zaťažovalo práve spotrebiteľa. Tu je potrebné podotknúť, že OZ v rámci demonštratívneho výpočtu neprijateľných zmluvných podmienok určuje ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá „obmedzuje prístup k dôkazom alebo ukladajú spotrebiteľovi povinnosti niesť dôkazné bremeno, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, mala niesť iná zmluvná strana“. V zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejme, že banka môže zaznamenávať a aj uchovávať všetky informácie a doklady o záležitostiach týkajúcich sa klienta banky, pričom je na to oprávnená aj bez súhlasu dotknutej osoby.

12. Na základe vyššie uvedeného preto žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 389 CSP a nasl. ho zrušil a konanie zastavil, resp. rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo aby rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne a prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

13. Vo vyjadrení k odvolaniu žalobca zotrval na celej právnej argumentácii a skutkových tvrdeniach uvedených v prvoinštančnom konaní, pričom vyjadrenia uvedené žalovanou považuje za nesprávne a neodôvodnené. Žalovaný namieta prekážku *res iudicata*, pričom túto námietku v priebehu celého prvoinštančného konania ani raz nevzniesol. Žalovaný síce poukázal na iné konanie a rozsudok, ale nepredkladá žiaden dôkaz alebo rozhodnutie na preukázanie svojich tvrdení. V zmysle Civilného sporového poriadku opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.

14. Pokiaľ žalovaný vo vzťahu k námietke *res iudicata* poukazuje na ojedinelé uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.01.2025 sp.zn. 4Cdo/144/2024, tak opomína judikatúru Súdneho dvora EÚ, ktorú nereflektoval ani Najvyšší súd SR v citovanom uznesení. Súdny dvor EÚ k určovacím žalobám podal presvedčivý a záväzný výklad, napr. vo veci C-600/19, kde konštatoval, cit.: „Článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave,... neumožňuje... spotrebiteľovi... dovoľávať sa nekalej povahy týchto podmienok... v neskoršom určovacom konaní...“

Podľa žalobcu stojí za zmienku osobitne časť odôvodnenia rozsudku vo veci C-511/17, že nič nebráni spotrebiteľke zažalovať aj ďalšie zmluvné podmienky. Súdny dvor nijako nenaznačuje časové a vecné limity na podanie určovacej žaloby. Poznamenal, že spotrebiteľ podal v uvedenej veci len žalobu o určenie bez žaloby o plnenie. V citovanej veci Súdny dvor EÚ konštatoval, že článok 6 ods. 1 smernice 93/13, sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd nie je automaticky povinný *ex offo* a individuálne preskúmať úplne všetky zmluvné ustanovenia, ale má preskúmať len tie, ktoré súvisia s predmetom konkrétneho sporu, ako ho vymedzili účastníci konania, hneď, ako má vnútroštátny súd k dispozícii právne a skutkové okolnosti potrebné na tento účel, prípadne doplnené opatreniami na vykonanie dokazovania. Neexistencia prekážky *res iudicate* vyplýva aj z rozhodnutia Súdneho dvora vo veci C-724/22.

15. V spore vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 20Csp/11/2022 účastníkmi konania konajúci súd nemal vymedzený predmet sporu skutkovými ani právnymi okolnosťami, ktoré by smerovali k tomu, aby posúdil neprijateľnosť zmluvných podmienok, ktoré sú predmetom konania na Okresnom súde Prešov sp.zn. 15Csp/11/2023. Predmetom konania Okresného súdu Prešov sp.zn. 20Csp/11/2022 boli okolnosti týkajúce sa nároku veriteľa na zaplatenie pohľadávky. Keďže predmet konaní Okresného súdu Prešov sp.zn. 20Csp/11/2022 a sp.zn. 15Csp/11/2023 nie je totožný, bol súd prvej inštancie v prejednávanej veci oprávnený vykonať prieskum namietaných zmluvných podmienok.

16. Žalobca poukázal na to, že žalovaný v odvolaní, ako ani Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp.zn. 4Cdo/144/2024, neuvádza, prečo v preskúmvanej veci nemá platiť obava judikovaná mnohokrát Súdnym dvorom (i. a.), že spotrebiteľia nemusia vedieť o nekalej zmluvnej podmienke a že je preto plynutie či už objektívnej premlčacej doby euroneudržateľné (napr. vec C-485/19). Súdny dvor pre zmenu rozhodol, že ochrana spočívajúca v oprávnení domáhať sa neprijateľnosti premlčaniu nepodlieha a že premlčaniu podliehajú až účinky z rozhodnutia o neprijateľnosti. Skutočnosť, že Okresný súd Prešov v posudzovanom konaní o určenie NZP nie je viazaný predchádzajúcim súdnym konaním o zaplatenie pohľadávky, z vnútroštátnej úrovne žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/161/2023 zo dňa 28.11.2024.

17. Napriek uvedenému k nedôvodnosti námietky žalovaného žalobca uviedol, že žalovaný absolútne nerešpektuje ustanovenie § 53a OZ, keď obhajuje napadnuté zmluvné ustanovenia, ktoré boli viacerými rozhodnutiami všeobecných súdov SR už vyhlásené za neprijateľné zmluvné podmienky. Účinky rozhodnutia v konaní o zaplatenie majú výhradne charakter inter partes. V prípade konania o určenie NZP vzhľadom na spoločenský charakter a zmysel tohto konania, majú účinky rozhodnutia aj s poukazom na § 53a OZ charakter záväznosti pre akéhokoľvek dodávateľa používajúcich predmetnú alebo aj obdobnú zmluvnú podmienku, či už v minulosti, súčasnosti alebo v budúcnosti.

18. Čo sa týka NZP týkajúcej sa osobných údajov, žalobca sa stotožnil s celým odôvodnením napadnutého rozsudku. Žalovaný žalobcu na nič neupovedomil a nepoučil. Aj samotnú listinu o udelení súhlasu so spracovaním osobných údajov rovnako ako Zmluvu vyplňoval zamestnanec žalovanej technickými prostriedkami a žalobca uvedené listiny podpísal iba elektronickým perom na elektronickú tabuľku.

Vo vzťahu k poskytnutiu osobných údajov osobám zo skupiny Intesa Sanpaolo alebo skupiny VÚB, žalobca uviedol, že súhlas v listine „Udelenie súhlasu...“ je uvedený na 5 rokov a za účelom marketingovej komunikácie na dobu 3 rokov, teda nie až na 10 rokov ako to žalovaný svojvoľne zakomponoval do Zmluvy. Napádaná NZP (už priamo v texte zmluvy zakomponovaná bez vyjadrenia súhlasu alebo nesúhlasu) však už priamo počíta s tým, že osobné údaje VÚB, a.s. bude používať na marketingové účely a platnosť súhlasu je 10 rokov. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že žalobca individuálne zaškrtoval políčka „Áno/Nie“, prečo nezohľadnil tento nesúhlas ohľadom spracovania osobných údajov, a to dokonca ani len na tri roky, resp. súhlas na max. 5 rokov, ale práve naopak sám ustanovil, že bude spracovávať osobné údaje dlhšie, a to až 10 rokov. Taktiež žalobca nerozumie, prečo do zmluvy nezakomponoval aj ostatné súhlasy/nesúhlasy, ktoré sú obsiahnuté v listine „Udelenie súhlasu v zmysle zákona o ochrane osobných údajov“. Z daného je zrejmé, že sa jedná iba o formu majúcu vytvárať dojem, že dodávateľ postupuje v kontraktáčnom procese v súlade so zákonom, avšak realita majúca odraz aj priamo v texte zmluvy je odlišná. Argumentácia žalovaného a ním predložené listiny v konaní sú zjavne zmätočné a iba preukazujú nekalú obchodnú prax z jeho strany.

V posudzovanom zmluvnom ustanovení spotrebiteľ podpisom zmluvy vopred udeľuje svoj široko koncipovaný súhlas s poskytnutím (aj citlivých) údajov neurčitým tretím subjektom, a to aj do zahraničia, na ktoré sa ani nevzťahuje povinnosť ich ochraňovať v súlade so zákonom o bankách alebo iným všeobecne záväzným právnym predpisom. Je zrejmé, že takýmto postupom môže ľahko dôjsť k zneužitiu chránených informácií a citlivých údajov, pričom vopred daný a individuálne nevyjednaný súhlas spotrebiteľa, ktorý o takýchto následkoch preukázateľne nebol poučený, nie je možné považovať za prijateľný. Zároveň žalovaný nestanovuje rozsah osobných údajov, s ktorými nakladá a ich poskytuje neurčitému okruhu neidentifikovaných subjektov.

V danom prípade klient nemôže zasahovať do textu vyhlásenie klienta, že dáva predformulovaný súhlas na spracovanie osobných údajov bližšie neurčenému počtu subjektov. Z hľadiska neurčitosti, komu vlastne je dávaný formulovaný súhlas možno konštatovať neplatnosť takéhoto dojednania už z hľadiska ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právny úkon sa musí urobiť slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný. V danom prípade predformulované vyhlásenie klienta

je súhlasom daným pre široký okruh neurčitých subjektov, ktoré budú oprávnené spracovať osobné údaje klienta. Ak taktiež absentuje individuálne dojednanie takého širokého oprávnenia pre neurčitý počet subjektov, tak ani odvolanie na zákon o bankách nemôže náležite obstáť, pretože sa tu vytvára nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

19. Dodal, že o neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky rozhodol priamo aj Krajský súd v Prešove rozsudkom sp.zn. 18Co/107/2017 zo dňa 09.05.2018; rozsudkom sp.zn. 1CoCsp/23/2020 zo dňa 18.02.2021; sp.zn. 2CoCsp/9/2023 zo dňa 25.10.2023; sp.zn. 3CoCsp/43/2021 zo dňa 02.02.2022; sp.zn. 8CoCsp/31/2022 zo dňa 27.10.2022; sp.zn. 13CoCsp/44/2023 zo dňa 30.01.2024; sp.zn. 7CoCsp/10/2024 zo dňa 10.12.2024 a sp.zn. 11CoCsp/12/2024 zo dňa 28.11.2024.

20. Žalobca ďalej nesúhlasil s argumentáciou žalovaného týkajúcej sa zmluvnej pokuty s poukazom na ním v konaní prednesenú argumentáciu. Predmetná zmluvná podmienka žalovaného umožňuje napriek možnosti zosplatnenia celého úveru podľa bodu 8.2 Zmluvy alebo úrokov z omeškania podľa bodu 8.3 Zmluvy od žalobcu požadovať ďalšiu sankciu, ktorú on vo formulárovej zmluve ani nemohol odmietnuť. Pokiaľ žalovaný v konaní poukazyval na stanovisko NBS, v danom dokumente NBS posudzovala samostatne zmluvné ustanovenia bez ich vzájomného prepojenia, čo NBS uvádza tým, že posudzovala ustanovenie o zmluvnej pokute a ustanovenie o úroku z omeškania.

Predmetné stanovisko NBS je pre posudzovanú vec irelevantné, keďže 1) bolo vydané vo vzťahu k inému súdnemu konaniu, 2) jednotlivé ustanovenia neboli posudzované komplexne takým spôsobom, ako k tomu pristúpil súd v tejto prejednávanej veci, 3) NBS ako vyplýva z citovaného ustanovenia zákona č. 747/2004 Z.z. a podotýka to samotná NBS v závere svojho stanoviska, tak dané stanovisko nie je právne záväzné a môže sa líšiť od stanoviska súdu, ktorý je ako jediný príslušný posudzovať neprijateľnosť zmluvnej podmienky.

21. Napadnuté dojednanie totiž žalovanému ako veriteľovi umožňuje sankcionovať omeškanie spotrebiteľa zmluvnou pokutou v rozsahu súčtu všetkých sankcií za omeškanie, medzi ktoré patrí okrem iných aj úrok z omeškania. Nárok na úrok z omeškania však žalovanému vzniká priamo zo zákona (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Navyše formuláciu dohody o výške zmluvnej pokuty považuje žalobca za problematickú vzhľadom na jej neurčitost', keďže spotrebiteľ, aby sa dopracoval k výške zmluvnej pokuty, musel by zisťovať pred každým omeškaním, aká bola priemerná hodnota RPMN príslušného úveru za predchádzajúci štvrťrok v čase jeho omeškania, pričom táto výška priemernej hodnoty RPMN sa mení každý štvrťrok a dostať sa k daným informáciám aj pre priemerného spotrebiteľa je náročné. Navyše už v čase uzavretia predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola priemerná hodnota RPMN 20,29 %, takže po pripočítaní 10 % zmluvná pokuta predstavovala až 30,29 % ročne a vzhľadom na limit trojnásobku úrokov z omeškania činila 15 % ročne, čo možno vnímať aj ako obchádzanie zákona, keďže sankčné úroky sú podstatne nižšie ako dohodnutá zmluvná pokuta, aj keď je nepochybné, že nie je vylúčené uplatnenie oboch týchto sankčných inštitútov popri sebe, ale rozhodujúce je to, aby boli v primeranej výške. V danom prípade dohodnutá zmluvná pokuta bola neprimerane vysoká a preto napíňa atribúty neprijateľnej zmluvnej podmienky.

22. Žalobca podotkol, že v zmysle bodu 8.1 Zmluvy žalovaný si uplatňuje zmluvnú pokutu z „dlžnej čiastky“, ktorá sa akumuluje každou nezaplatenou splátkou vrátane k nej prirátanej zmluvnej pokuty z predchádzajúcich období. To znamená, že žalovaný, by v prípade platnosti tejto zmluvnej podmienky bol od spotrebiteľa oprávnený požadovať v súhrne sankcie za omeškanie vo výške presahujúcej limit stanovený nariadením vlády č. 87/1995 Z.z., keďže popri úroku z omeškania by bol oprávnený požadovať aj zmluvnú pokutu. Totiž posudzovaná zmluva v žiadnom svojom ustanovení nevyklučuje právo žalovaného na úrok z omeškania, ktoré vzniká spolu so vznikom peňažného dlhu už naplnením podmienok vyžadovaných § 517 Občianskeho zákonníka, bez existencie akéhokoľvek zmluvného dojednania.

23. Vzhľadom na znenie a obsah napadnutej zmluvnej podmienky nemožno očakávať, že rozumný spotrebiteľ by s takouto zmluvnou podmienkou súhlasil, pretože sa jedná o neurčité a iba o jednostranné zvýhodnenie dodávateľa. Z napadnutej zmluvnej podmienky nevyplývajú žiadne „výhody“ alebo „protiplnenia“ pre spotrebiteľa, preto nemožno dospieť k záveru, že možno „rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s dotknutou podmienkou po individuálnom dojednaní“ (viď rozsudok SD EÚ vo veci Aziz). Oprávnenie iba dodávateľa sankcionovať porušenie povinnosti zo strany spotrebiteľa, a naopak absenciou oprávnenia spotrebiteľa taktiež si nárokovat' zmluvnú pokutu v prípade porušení

zo strany dodávateľa, predstavuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Zmluvná pokuta je len jednostranná a týmto ustanovením sa sledujú len záujmy veriteľa na včasné plnenie dlžnej sumy zo strany dlžníka. Zmluvná pokuta bola dohodnutá len pre prípad omeškania dlžníka, nie však aj omeškania v plnení povinnosti veriteľa, z čoho vyplýva, že porušenie povinnosti dlžníka je sankcionované viac ako porušenie zmluvných povinností veriteľa. Za takéto porušenie zmluvného dojednanja môže veriteľ žiadať zákonné úroky z omeškania, v dôsledku čoho je zmluvná pokuta ďalšou (duplicitnou) sankciou za omeškanie.

24. Zmluvné ustanovenie nepočíta ani so žiadnymi prípadnými objektívnymi dôvodmi na strane spotrebiteľa, resp. s dôvodmi ktoré spotrebiteľ nezavinil. Limitovaná nie je ani vo výške súčtu všetkých nesplatených splátok po odpočítaní zostatku istiny. Takto formulovaná zmluvná pokuta je neobmedzená a môže byť účtovaná žalovaným jednostranne, podľa vlastnej úvahy. Neobstojí rovnako ani tvrdenie, že má ísť o preklenutie zákonného znenia do Zmluvy, keďže nejde o kogentné ustanovenie (viď. rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-598/21).

25. Dodal, že o neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky rozhodol priamo aj Krajský súd v Prešove napr. rozsudkom sp.zn. 18Co/107/2017 zo dňa 09.05.2018; sp.zn. 13CoCsp/44/2023 zo dňa 30.01.2024; sp.zn. 7CoCsp/10/2024 zo dňa 10.12.2024 a sp.zn. 11CoCsp/12/2024 zo dňa 28.11.2024.

26. Aj vo vzťahu k tretej napadnutej zmluvnej podmienke týkajúcej sa zaznamenávania komunikácie sa žalobca v plnej miere stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku s poukazom na ním v konaní prednesenú argumentáciu. Vo vzťahu k predmetnej zmluvnej podmienke poukázal na rozsudky Okresného súdu Prešov č.k. 16Csp/112/2022-63 zo dňa 25.10.2022; č.k. 11Csp/11/2023-152 zo dňa 22.01.2025 alebo č.k. 11Csp/13/2023-212 zo dňa 22.01.2025. O neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky rozhodol priamo aj Krajský súd v Prešove rozsudkom sp.zn. 7CoCsp/10/2024 zo dňa 10.12.2024 alebo sp.zn. 11CoCsp/12/2024 zo dňa 28.11.2024.

27. S poukazom na uvedené argumenty žalobca navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Žalobca si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

28. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné.

29. Voči rozsudku súdu prvej inštancie žalovaný podal odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a) b), f) a h) CSP, teda že neboli splnené procesné podmienky, súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvavej činnosti odvolacieho súdu. Odvolací súd prihliadol na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

30. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP odvolací súd uvádza, že procesné podmienky (podmienky konania) definuje samotný Civilný sporový poriadok (§ 161 ods. 1) ako podmienky, za ktorých môže súd konať a rozhodnúť. Teória civilného práva procesného rozoznáva vecné procesné podmienky (kvalifikovaný spôsob začatia konania – t. j. v sporovom konaní žaloba, splnenie poplatkovej povinnosti), podmienky na strane súdu [právomoc, príslušnosť, zákonné obsadenie súdu – vada tejto podmienky je však reglementovaná samostatne v ust. § 365 ods. 1 písm. c)], procesné podmienky na strane účastníkov (procesná subjektivita, procesná spôsobilosť, prípadné povinné zastúpenie advokátom, spôsobilosť byť zástupcom a riadne plnomocenstvo zástupcu) a tzv. negatívne

procesné podmienky (prekážka začatého konania, prekážka rozsúdenej veci). Skúmanie splnenia procesných podmienok je úradnou povinnosťou súdu počas celého priebehu konania (MOLNÁR, Peter. § 365 [Odvolacie dôvody]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1389–1390, marg. č. 2.).

31. Vzhľadom na odvolacie námietky žalovaného, bolo úlohou odvolacieho súdu posúdiť, či boli splnené podmienky na zastavenie konania z dôvodu prekážky právoplatne rozhodnutej veci v konaní Okresného súdu sp.zn. 20Csp/11/2022.

32. Podľa § 230 CSP ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

33. Existencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľný nedostatok procesnej podmienky konania, na ktoré je súd povinný prihliadať ex officio. Len čo súd zistí existenciu tejto prekážky, vedie to k zastaveniu konania.

34. Teória procesného práva vymedzuje prekážku právoplatne rozhodnutej veci dvoma kritériami, a to totožnosťou sporových strán a totožnosťou predmetu sporu.

35. O totožnosť sporových strán ide vtedy, ak sa v spore zúčastňujú tie isté osoby ako v konaní ukončenom právoplatným rozhodnutím súdu. Procesné postavenie týchto osôb (žalobca a žalovaný) je v tejto súvislosti bez významu. Nebol spor v tom, že totožnosť sporových strán v oboch sporoch je daná.

36. Predmet sporu je vymedzený žalobným nárokom spolu so skutkovým odôvodnením (skutkové tvrdenia žalobcu v žalobe), z ktorých vyplýva žalobný návrh. Totožnosť predmetu sporu znamená, že ide o totožný nárok uplatnený z totožného skutkového základu.

37. Predmetom sporu vedeného pred Okresným súdom Prešov pod sp.zn. 20Csp/11/2022 bolo zaplatenie sumy 344,62 eur s príslušenstvom. Žalobca (v tomto spore žalovaný) sa domáhal zaplatenia žalovanej sumy na tom skutkovom základe, že medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným (tu žalobcom) ako dlžníkom bola dňa 07.08.2016 uzatvorená zmluva o pôžičke evid. č. XXXXXXXX/XXXXXXXXXX, na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému pôžičku vo výške 629,- eur, ktorú mal žalovaný splácať v pravidelných 48 mesačných splátkach v sume 20,- eur, a to až do celkovej sumy pôžičky 960,- eur. Vzhľadom na to, že žalovaný porušil svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku, resp. jednotlivé povinné splátky riadne a včas, t.j. v súlade so zmluvou a podmienkami v zmluve, žalobca dňa 26.04.2019 vyzval žalovaného k úhrade dlžných splátok a upozornil ho na možnosť vyhlásenia splatnosti celého úveru. Nakoľko k úhrade nedošlo, žalobca dňa 19.06.2019 úver zosplatnil. Okresný súd Prešov rozsudkom sp.zn. 20Csp/11/2022 zo dňa 08.03.2022 vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 49,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 49,- eur od 21.08.2020 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku II. žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a vo výroku III. žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva a žalobca nemá právo na náhradu trov konania. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že Okresný súd Prešov dospel k záveru, že dohodnutá úroková sadzba vo výške 25,01% ročne je v rozpore s dobrými mravmi, a preto v tejto časti je Zmluva v zmysle § 41 Občianskeho zákonníka neplatná a preto môže žalobca od žalovaného požadovať iba sumu poskytnutých finančných prostriedkov a predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný.

38. Predmetom tohto sporu sp.zn. 15Csp/11/2023 je určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok nachádzajúcich v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX zo dňa 07.08.2016.

39. Predmet sporu vo veci vedenej Okresným súdom Prešov pod sp.zn. 20Csp/11/2022 a sp.zn. 15Csp/11/2023 nie je totožný. Predmetom sporu vo veci vedenej Okresným súdom Prešov pod sp.zn. 20Csp/11/2022 bolo zaplatenie sumy 344,62 eura s príslušenstvom titulom uzatvorenia zmluva o pôžičke evid. č. XXXXXXXX/XXXXXXXXXX, kým predmetom sporu v tejto veci je určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok nachádzajúcich sa v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX zo dňa 07.08.2016.

40. Právny názor vyjadrený v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/144/2024 zo dňa 23.01.2025 nie je aplikovateľný na daný prípad z dôvodu rozdielneho skutkového stavu. Predmetom konania pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky vo veci sp.zn. 4Cdo/144/2024 bolo určenie, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľných zmluvných podmienok. Pred týmto konaním bol vydaný právoplatný platobný rozkaz, ktorým bolo rozhodnuté o žalobe na plnenie. Logicky, pokiaľ bol vydaný platobný rozkaz, nemôže opätovne súd posudzovať spotrebiteľskú zmluvu z toho pohľadu, či je úver bezúročný a bez poplatkov, ani rozhodovať o vydaní bezdôvodného obohatenia. V predmetnej veci je však situácia odlišná, bolo síce rozhodnuté o žalobe na plnenie, avšak v následnom konaní je predmetom konania iba určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, aj keď z tej istej spotrebiteľskej zmluvy. Keďže predmet konaní 20Csp/11/2022 a 15Csp/11/2023 nie je totožný, bol súd prvej inštancie v prejednávanej veci oprávnený vykonať prieskum namietaných zmluvných podmienok. Rozsudok v predchádzajúcom spore sp.zn. 20Csp/11/2022 netvorí prekážku res iudicata pre tento súdny spor.

41. Skutočnosť, že súd prvej inštancie v posudzovanom konaní o určenie neprijateľných zmluvných podmienok nie je viazaný predchádzajúcim súdnym konaním o zaplatenie pohľadávky, potvrdzuje rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/161/2023 zo dňa 28.11.2024: „Výrok o splnení povinnosti nemôže mať účinok na prejudiciálne posúdenie (určenie) existencie alebo neexistencie práva, ktoré determinuje výrok o plnení. Výrok o splnení povinnosti tak je prekážkou veci rozsúdenej len voči iným (ďalším) potenciálnym výrokom o splnení povinnosti vyplývajúcej z totožného skutkového základu medzi tými istými subjektami, nie voči neexistujúcemu meritórnemu určaniu determinujúceho práva. Nie je rozumne mysliteľné a nijako logicky vyvoditeľné z výroku o plnení dospieť k neexistujúcemu výroku o určení (a vice versa) - ak právoplatnosť môže nadobudnúť iba výrok rozhodnutia, nie je možné hovoriť o existencii prekážky veci rozsúdenej vo vzťahu k neexistujúcemu výroku. Z výroku, že žalovaný je povinný plniť žalobcovi určitú peňažnú sumu, nie je možné nijako rozumne vyvodiť výrok o platnosti určitého právneho úkonu či (ne)existencii práva. Dovodzovať tieto závery z odôvodnenia rozsudku je rovnako nesprávne, pretože účinky spojené s materiálnou právoplatnosťou môže nadobudnúť iba a výlučne enunciat rozsudku, nie jeho odôvodnenie. Z tohto dôvodu uvedený výrok netvorí prekážku res iudicata a ani nie je takým rozhodnutím, ktorým by bol v dôsledku prejudiciality súd viazaný pri meritórnem alebo prejudiciálnom posudzovaní tejto otázky.“

42. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-421/14 zo dňa 26.01.2017, podľa ktorého v prípade existencie jednej alebo viacerých zmluvných podmienok, ktorých prípadne nekalá povaha ešte nebola preskúmaná počas predchádzajúceho súdneho preskúmania spornej zmluvy, ktoré sa skončilo vydaním rozhodnutia s právnou silou rozhodnutej veci, sa má Smernica 93/13 vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý pravidelne rozhoduje v sporoch spotrebiteľov v rámci incidenčnej námietky, má povinnosť posúdiť na návrh účastníkov konania alebo ex offo hneď ako je oboznámený s právnymi a so skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel ich prípadne nekalú povahu.

43. Neexistencia prekážky res iudicate vyplýva aj z rozhodnutia Súdneho dvora vo veci C- 724/22: „Z judikatúry tiež vyplýva, že v prípade, keď sa vnútroštátny súd pri predchádzajúcom preskúmaní spornej zmluvy, ktorá viedla k prijatiu rozhodnutia s právnou silou rozhodnutej veci, obmedzil na preskúmanie ex offo z pohľadu smernice 93/13 jedinej podmienky alebo len niektorých podmienok tejto zmluvy, táto smernica ukladá vnútroštátnemu súdu, ktorý pravidelne rozhoduje v rámci nasledujúceho konania, povinnosť posúdiť na návrh účastníkov konania alebo ex offo, hneď ako je oboznámený s právnymi a so skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, prípadnú nekalú povahu ostatných podmienok tejto zmluvy. Pri neexistencii takéhoto preskúmania by totiž bola ochrana spotrebiteľa neúplná a nedostatočná a nepredstavovala by dostatočný ani účinný prostriedok na zabránenie používania tohto druhu podmienok, čo je v rozpore s tým, čo si vyžaduje článok 7 ods. 1 tejto smernice. Pokiaľ ide konkrétne o odôvodnenie prislúchajúce súdu, ktorý vykonal preskúmanie nekalej povahy zmluvných podmienok, Súdny dvor rozhodol, že toto odôvodnenie musí umožniť súdu, ktorý rozhoduje o následnej žalobe, identifikovať na jednej strane podmienky alebo časti podmienok, ktoré boli preskúmané z hľadiska smernice 93/13 v rámci prvého konania, a na druhej strane dôvody, hoci aj stručne zhrnuté, pre ktoré súd rozhodujúci v rámci tohto prvého konania dospel k záveru, že tieto podmienky alebo ich časti nie sú nekalé.“

44. Povinnosť vnútroštátneho súdu preskúmať ex officio prípadnú nekalú povahu zmluvných podmienok je odôvodnená povahou a významom verejného záujmu, ktorý je základom ochrany, ktorú smernica 93/13 priznáva spotrebiteľom, takže účinné preskúmanie prípadnej nekalej povahy zmluvných podmienok, ako to vyžaduje smernica 93/13, nemožno zaručiť, ak by sa právna sila rozhodnutej veci vzťahovala na súdne rozhodnutia, v ktorých sa takéto preskúmanie neuvádza (rozsudok zo 17. mája 2022, Ibercaja Banco, C 600/19, EU:C:2022:394, bod 50).

45. Taktiež odvolací súd odkazuje na najnovší rozsudok Súdneho dvora vo veci C-178/23 z 07.11.2024, podľa ktorého článok 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách v spojení s jej dvadsiatym štvrtým odôvodnením, zásadou efektivity a článkom 47 Charty základných práv Európskej únie sa má vykladať v tom zmysle, že: vnútroštátnemu súdu neukladá povinnosť preskúmať prípadnú nekalú povahu podmienok zmluvy uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, pokiaľ tieto podmienky už boli preskúmané iným vnútroštátnym súdom, ktorého rozhodnutie má právnu silu rozhodnutej veci, a to aj vtedy, ak pred týmto prvým súdom spotrebiteľ nebol zastúpený advokátom, nezúčastnil sa na pojednávaní a nevyužil opravný prostriedok, ktorý mal k dispozícii, za predpokladu, že toto rozhodnutie bolo spotrebiteľovi riadne doručené s uvedením opravných prostriedkov, ktoré má k dispozícii, a že neexistujú iné osobitné dôvody súvisiace s priebehom tohto konania, ako je napríklad nedostatok odôvodnenia uvedeného rozhodnutia, ktoré by mohli spotrebiteľovi brániť v účinnom výkone jeho procesných práv alebo ho účinne od tohto výkonu odradiť.

46. Žalovaný podal odvolanie voči tomuto rozsudku z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, teda že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

47. Vo vzťahu k výroku I., t.j. určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 07.08.2016 v časti Vyhlásenia klienta o spracovaní osobných údajov, odvolací súd uvádza, že v danom prípade predformulované vyhlásenie klienta je súhlasom daným pre široký okruh neurčitých subjektov, ktoré budú oprávnené spracovať jeho osobné údaje. Takýto súhlas trvá 10 rokov, bez ohľadu na dobu trvania zmluvy a klient ho síce môže odvolať, ale najskôr až po roku od splnenia záväzku, teda vyžaduje sa jeho aktívne konanie vo forme písomného oznámenia o odvolaní súhlasu spoločnosti. Navyše nemožno opomenúť ani fakt, že spotrebiteľ dáva svoj súhlas so spracúvaním a poskytovaním osobných údajov na dobu 10 rokov aj v prípade, že zmluva nevznikne, preto oprávnenie žalovaného spracovať a poskytovať osobné údaje žalobcu bez toho, aby medzi ním a žalobcom existoval zmluvný vzťah, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Ukladanie takýchto povinností spotrebiteľa nemá oporu v žiadnom zákone. Takýmto postupom môže dôjsť k zneužitiu chránených informácií a citlivých údajov.

48. Odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvej inštancie, že sporné zmluvné ustanovenie je predformulované a teda žalobca nemal v žiadnom prípade možnosť jeho text ovplyvniť, meniť alebo nesúhlasiť s ním. Nemožno akceptovať ani odvoláciu argumentáciu žalovaného ohľadom individuálnosti dojednaní rozsahu spracovania osobných údajov. Žalovaný do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania súdu prvej inštancie nepreukázal individuálne dojednanie rozsahu spracovania osobných údajov. Rozhodne teda daná zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná a podľa názoru súdu vzhľadom na vyššie uvedené dôvody predstavuje značný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto považoval za právne dôvodne žalobe v tejto časti vyhovieť.

49. Na týchto záveroch nemení nič ani argumentácia žalovaného spočívajúca v tom, že zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách priamo predpokladá, že údaje od klientov žalovaný získava a spracúva pre účely správy ich pôžičiek, prípadne vkladov a ustanovuje bankám povinnosť uchovávať údaje a kópie dokladov najmenej 5 rokov od ukončenia obchodu. Treba totiž rozlišovať medzi uchovávaním dokumentov ako aj získaním a spracovaním osobných údajov v rozsahu nevyhnutnom pre činnosť banky, a širokým použitím, spracovaním a poskytovaním osobných údajov tretím osobám, najmä na marketingové a propagačné účely tak, ako je to uvedené v predmetnej zmluvnej podmienke. Zákonná úprava takúto evidenciu a predovšetkým použitie a poskytovanie osobných údajov nemá na zreteli, a preto nemožno súhlasiť s tým, že táto zákonná úprava, o ktorú sa žalovaný vo svojom odvolaní opiera, odôvodňuje zákonnosť dojednanej zmluvnej podmienky.

50. Odvolací súd poukazuje na to, že obdobná zmluvná podmienka bola posúdená ako neprijateľná aj rozhodnutím SOI č. P/0331/07/11z 25.11.2011 a tiež Komisiou na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách pri Ministerstve spravodlivosti SR pod č. 36101/2017/21 z 24.1.2017. Neprijateľnosť obdobnej zmluvnej podmienky vyslovil aj Krajský súd v Prešove v rozsudku 11Co/33/2017 zo dňa 12.9.2017, Okresný súd Prešov v rozsudku sp.zn. 11Csp/70/2020 zo dňa 23.10.2020, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 1CoCsp/23/2020 zo dňa 18.02.2021, Okresný súd Vranov nad Topľou sp.zn. 3Csp/137/2021 zo dňa 14.4.2023. O neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky rozhodol aj Krajský súd v Prešove rozsudkami sp.zn. 2CoCsp/9/2023 zo dňa 25.10.2023; sp.zn. 11CoCsp/12/2024 zo dňa 28.11.2024 a sp.zn. 8CoCsp/12/2024 zo dňa 27.03.2025. Žalovaný má preto v zmysle § 53a Občianskeho zákonníka povinnosť zdržať sa používania takejto neprijateľnej zmluvnej podmienky alebo podmienky s rovnakým významom so všetkými spotrebiteľmi.

51. Vo vzťahu k výroku III., t.j. určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 7.8.2016 v časti Ostatné zmluvné podmienky a dojednania, článok 11. Všeobecné ustanovenia, bod 11.3, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že predmetná zmluvná podmienka je neurčitá, lebo je formulovaná všeobecne, časovo neobmedzená, môže ísť aj o záznamy po skončení zmluvného vzťahu a rovnako doba samotného uchovávanía záznamov je neprimeraná a v skutočnosti až bezlimitná. Podľa odvolacieho súdu aj formulácia uvedená v zmluvnej podmienke „komunikácia prostredníctvom elektronických médií“ je neurčitá a nejasná. Nie je zrejmé o aké elektronické médiá ide a teda akým spôsobom sa môže spotrebiteľ k tejto komunikácii dostať. Pojem „elektronické médiá“ nebol špecifikovaný a podľa názoru odvolacieho súdu je tento pojem obširný a neurčitý. Podľa odvolacieho súdu systémy elektronickej komunikácie, ktoré sú dodávateľom využívané a na tento účel používané, sú zjavne jednostranne vytvárané len pre potreby dodávateľa a v jeho prospech.

52. Pokiaľ ide o argumentáciu žalovaného, v rámci ktorej poukázal na § 91 ods. 1 a § 93a ods. 3 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, odvolací súd uvádza, že predmetom súdnej kontroly sú zmluvné dojednania medzi stranami obsiahnuté v zmluve zo dňa 07.08.2016, keď zmluvu so žalobcom uzatváral právny predchodca žalovaného, t.j. Consumer Finance Holding, a.s. Išlo o akciovú spoločnosť, ktorej predmetom podnikania, čo vyplýva z verejne dostupného obchodného registra, bolo od 25.02.2005 do 31.12.2017 o. i. poskytovanie úverov z vlastných peňažných zdrojov nebankovým spôsobom. Právny predchodca žalovaného nebol v zmysle § 2 ods. 1 zákona o bankách bankou, a preto aj aplikácia citovaného zákona je na daný prípad irelevantná.

53. Žalovaný tiež tvrdil, že uvedenú zmluvnú podmienku nemožno vyhlásiť za neprijateľnú, nakoľko, inými slovami, nespĺňa predpoklady podľa § 53 ods. 4 písm. l) Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti tvrdil, že ak by nemohol použiť zaznamenanú elektronickú komunikáciu, resp. by ju vôbec nezaznamenával, napíňal by predpoklady nekalosúťažného konania, keďže dôkazné bremeno by zaťažovalo spotrebiteľa. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že zaznamenávanie a použitie zaznamenávanej komunikácie nie je zo zákona vylúčené. Musí však podliehať istej kvalite. Okrem toho uvedené zmluvné dojednanie jednoznačne zvyhodňuje dodávateľa oproti spotrebiteľovi čo do získania, dispozície a využitia zaznamenávanej komunikácie, zatiaľ čo na druhej strane sú garancie pre spotrebiteľa nejasné.

54. O neprijateľnosti obdobnej zmluvnej podmienky rozhodol Okresný súd Prešov rozsudkom sp.zn. 8Csp/109/2023 z 20.02.2024, sp.zn. 11Csp/11/2023 z 22.01.2025, sp.zn. 9Csp/161/2024 z 03.04.2025, Krajský súd v Prešove rozsudkom sp.zn. 3CoCsp/15/2024 z 04.06.2024. Žalovaný má preto v zmysle § 53a Občianskeho zákonníka povinnosť zdržať sa používania takejto neprijateľnej zmluvnej podmienky alebo podmienky s rovnakým významom so všetkými spotrebiteľmi.

55. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku I. a III. ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

56. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil

sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, a II. ÚS 251/03). Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP), sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov; nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivý proces, táto vada zakladá prípustnosť odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

57. Preto ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, lebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých súd rozhodol, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 226/03).

58. Je žiadúce dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

59. Rozhodnutie súdu, pokiaľ je ním rozsudok, musí obsahovať odôvodnenie v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa vysporiada i so špecifickými námietkami strany sporu, niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Odôvodnenie má byť prostriedkom kontroly správnosti rozhodnutia nielen pre súd, ktorý ho vydal, ale aj pre súd, ktorý ho bude preskúmať v dôsledku opravného prostriedku, t. j. musí byť preskúmateľné. O nepreskúmateľný rozsudok ide vtedy, ak dôvody neobsahuje alebo sú nezrozumiteľne podané.

60. Podľa odvolacieho súdu v súdnej veci vo vzťahu k výroku II. došlo k naplneniu vyššie popísaného odvolacieho dôvodu. Odvolací súd v tomto predovšetkým zdôrazňuje, že myšlienkový postup súdu musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery.

61. Napadnutý rozsudok obsahuje v bode 25., vo vzťahu k výroku II., o zmluvnej pokute, len konštatovanie o tom, že v dôsledku porušenia povinnosti správať sa voči spotrebiteľovi s náležitou odbornou starostlivosťou na trhu poskytovaní spotrebiteľských úverov bola narušená rovnováha zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, nakoľko oprávňuje dodávateľa na neprimerane vysoké plnenie, a preto je v zmysle generálnej klauzuly uvedenej v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v súvislosti s porušením princípu dobrých mravov neprijateľná. Ako ďalšie dôvody uviedol, že nebola individuálne dojednaná, pritom v tejto súvislosti poukázal na dve rozhodnutia Krajského súdu v Prešove.

62. Podľa názoru odvolacieho súdu, zmluvná pokuta nie je v spotrebiteľských zmluvách výslovne zákonom zakázaná, avšak je potrebné rozhodnutie súdu, ktorý vyhlásil zmluvnú pokutu v spotrebiteľskej

zmluve za neprijateľnú zmluvnú podmienku, riadne odôvodniť. Samotná skutočnosť, že zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve nebola individuálne dojednaná, nemá za následok, že ide o neprijateľnú podmienku.

63. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie vôbec neriešil jeho relevantné námietky vo vyjadrení k žalobe, kde okrem iného poukazoval na primeranosť zmluvnej pokuty. Z vyjadrenia žalovaného k žalobe zo dňa 29.06.2023 (č.l. 43 – 47 spisu) vyplýva, že žalovaný namietal tvrdenie žalobcu o neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky tým, že zmluvné ustanovenie bodu 8.1 Zmluvy o spotrebiteľskom úvere z 07.08.2016 je prevzaté priamo z právneho predpisu, a ide tak nielen o zmluvné, ale aj zákonné ustanovenie, v ktoré je upravené špeciálne pre spotrebiteľské zmluvy. Zmluvná pokuta a úrok z omeškania (ako tzv. následná sankcia) sú stanovené presne podľa ustanoví nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a limitované v zmysle tohto nariadenia. Zároveň žalovaný poukázal na bod 8.3 Zmluvy o spotrebiteľskom úvere z 07.08.2016, z ktorého podľa jeho názoru vyplýva, že dohodnutá Zmluvná pokuta a úrok z omeškania nie sú ukladané súčasne, ale úrok z omeškania je dlžníkovi uložený až potom, čo zmluvná pokuta dosiahne maximálnu výšku stanovenú nariadením č. 87/1995 Z.z. Preto žalovaný tvrdil, že plne rešpektoval ustanovenia upravujúce výšku sankcií spojených so spotrebiteľským úverom a toto dojednanie je tak plne v súlade so zákonom. Podľa žalovaného zmluvná pokuta bola dojednaná písomne, bola presne určená výška zmluvnej pokuty a spôsob, ako sa zmluvná pokuta vypočítava. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí obmedzil svoj záver o neprimeranosti zmluvnej pokuty len na konštatovanie, že zmluvná pokuta oprávňuje dodávateľa na neprimerané vysoké plnenie a s uvedenými tvrdeniami žalovaného sa vonkoncom nevyporiadal.

64. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie stranám sporu neozrejmlil svoje myšlienkové pochody, zo skutkových zistení nevyvodil právne závery takým spôsobom, aby výsledok rozhodovacej činnosti bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby strany sporu nemuseli hľadať odpovede na nastolenú problematiku v rovine dohadov a tak, aby sa s prijatým záverom o neprimeranosti zmluvnej pokuty bolo možné stotožniť. Preto takéto odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie o posúdení neprijateľnosti zmluvnej podmienky o zmluvnej pokute nespĺňa náležitosti požadované v ust. § 220 CSP.

65. Poukazujúc na všetky uvádzané okolnosti odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II. je nepreskúmateľné pre nevyrovnanie sa s podstatnými námietkami uplatňovanými žalovaným v tomto konaní, preto postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b), CSP rozsudok v napadnutom rozsahu, a teda vo výroku II. a v súvisiacom výroku IV. o trovách konania zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie tak, ako to určuje § 391 ods. 1 CSP.

66. Súd prvej inštancie v ďalšom konaní opätovne rozhodne o požadovanom nároku zo strany žalobcu o určení ne / prijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v Zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 07.08.2016 v časti Ostatné zmluvné podmienky a dojednania bod 8.1 následky nesplácania spotrebiteľského úveru a zmluvná pokuta, vychádzajúc z vyššie uvádzaných právnych záverov. Vyjadří sa k základnej námietke žalovaného, že zmluvná podmienka, ktorá odráža zákonnú úpravu vyjadrenú v nariadení vlády č. 87/1995 Z.z., nemôže byť vyhlásená za neprijateľnú. Svoje rozhodnutie náležite odôvodní tak, aby odôvodnenie rozhodnutia zodpovedalo zásadám vyplývajúcim z ust. § 220 ods. 2 CSP, pričom sa bude zaoberať podstatnými námietkami žalovaného. Zároveň rozhodne aj o trovách celého konania v zmysle § 396 ods. 3 CSP, podľa ktorého ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

67. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Dovolať má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).